

Gennem vandet vandred' du

Gennem vandet vandred' du,
også gennem ilden,
ét med barnet er du nu,
ét med visdomskilden.

Barnets ansigt, barnets sind,
barnets gyldne hjerte
kaster gennem dig sit skin,
hvilket under er det.

Barnet var det, som engang
mødte dig på vejen,
nu er sjælens pilgrimssang
blevet helt din egen.

Solen synger fra et sted,
hvor der før var stille,
stjernerne en sang om fred
høres sagte spille.

Du, som selv er stjernefødt
som et barn af natten,
har din egen stjerne mødt,
ædelstenen, skatten.

Alt, som i det dunkle stod,
står dig nu forklaret,
verden for din pilgrimsfod
ligger åbenbaret.

Poul Michael von Bülow 2025